

Sygn. akt VIA Ca 788 / 06

WYROK**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 21 marca 2007r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący- Sędzia S A Krystyna Karolus – Franczyk

Sędzia S A Anna Orłowska

Sędzia S A Regina Owczarek- Jędrasik / spraw./

Protokolant ref. staż. Elżbieta Skowron

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2007r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania S R K S. A. w K od

decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki DTA-4511-7 (7) / 2004/1493/AO

z dnia 15 listopada 2004r.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji

i Konsumentów z dnia 6 kwietnia 2006r., sygn. akt XVII A m E 11 / 05

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją nr DTA-4511 -7(7)2004/1493/AO z dnia 15.11.2004 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzył S R K Spółce Akcyjnej w K karę pieniężną w wysokości 70.000 zł za to, że prowadząc działalność koncesjonowaną w zakresie obrotu energią elektryczną oraz w zakresie przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej stosowała ceny energii elektrycznej bez dopełnienia obowiązku przedstawienia Prezesowi URE

do zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej w trybie art. 47 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne / tekst jedn. Dz. U. z 2006r., Nr 89, poz. 625 ze zm./.

Swoją decyzję Prezes URE oparł na ustaleniu, że S R K SA od momentu przejęcia w 1999 r. K W K „N R ” wraz z jej działalnością energetyczną i stosownymi koncesjami w zakresie przesyłania, dystrybucji i obrotu energią elektryczną pobierała od odbiorców energii elektrycznej opłaty na podstawie cen i stawek zawartych w taryfach sąsiednich spółek dystrybucyjnych, a od 2002 r. opłaty naliczane wg jednostkowego kosztu poniesionego na eksploatację urządzeń elektroenergetycznych we wszystkich rejonach C Z O K w C za trzy miesiące 2002 r. zgodnie z uchwałą Zarządu Spółki z 5 czerwca 2002 r. nr 300/2002/Z/I.

Na podstawie powyższych informacji Prezes URE stwierdził, że w/w przedsiębiorstwo dopuściło się naruszeń prawa określonych art. 56 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego poprzez stosowanie ceny energii elektrycznej bez dopełnienia obowiązku przedstawienia taryfy do zatwierdzenia w trybie art. 47 Prawa energetycznego.

Wydając decyzję Prezes URE miał na uwadze, że użytkowanie majątku energetycznego będącego własnością innego podmiotu nie jest przeszkodą w ustaleniu taryfy.

Ponadto nie zachodzą określone w art. 49 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne przesłanki do zwolnienia przedsiębiorstwa od obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia, ponieważ nie działa ono w warunkach konkurencji.

Nie ma również podstaw do zwolnienia Spółki od tego obowiązku z mocą wsteczną, ponieważ zwolnienie udzielane jest „na przyszłość” a obowiązujące przepisy nie przewidują udzielenia zwolnienia na miniony już okres.

Prezes URE nie uwzględnił też wniosku Spółki o umorzenie postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z tym, że postępowanie zostało wszczęte z urzędu a nie na wniosek.

Przy ustalaniu wysokości wymierzonej kary pieniężnej Prezes URE zgodnie z art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego uwzględnił stopień szkodliwości

czynu, zawinienia podmiotu oraz jego dotychczasowe zachowanie i możliwości finansowe określone na podstawie uzyskanego przez przedsiębiorstwo w roku poprzedzającym wydanie decyzji przychodu z działalności koncesjonowanej.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła S R K SA, zarzucając zaskarżonej decyzji naruszenie prawa materialnego tj. art. 56 ust.6 Prawa energetycznego przez wymierzenie kary pieniężnej w sytuacji, gdy ustawowe przesłanki ustalenia wysokości kary określone w tym przepisie uzasadniają odstąpienie od jej wymierzenia w całości. Skarżąca zarzuciła także naruszenie art. 77 § 1 kpa przez zaniechanie rozpatrzenia materiału dowodowego w sposób wszechstronny. Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości wskazując, że jej przedmiotem działalności jest prowadzenie likwidacji kopalń, zagospodarowywanie pozostałego majątku i tworzenie nowych miejsc pracy. Prowadzenie działalności właściwej dla przedsiębiorstwa energetycznego wynika z faktu przejęcia sieci energetycznych przeznaczonych do przesyłu, rozdziału i dostarczania energii elektrycznej, której własności mimo podejmowanych starań nie udało się przenieść na rzecz profesjonalnych przedsiębiorstw energetycznych. Skarżąca podniosła także, iż z uwagi na obowiązek utrzymania dostaw nie była też możliwa likwidacja tych sieci. Powódka zaznaczyła, że opłaty pobierane od odbiorców ustalone były na podstawie stawek taryfowych stosowanych przez sąsiednie spółki wg kosztów jednostkowych ponoszonych na eksploatację urządzeń oraz że opracowanie taryfy wymaga specjalistycznej dokumentacji, co z uwagi na przedmiot prowadzonej działalności jest szczególnie utrudnione i czasochłonne.

W ocenie powódki zachodziły podstawy ustawowe do odstąpienia od wymierzenia kary i umorzenia postępowania, ponieważ nie ponosi ona winy z uwagi na w/w przeszkody. Wskazała też, że jej działalność miała znikome znaczenie na rynku, a w swoim działaniu kierowała się interesem odbiorców energii więc brak również zarzutu szkodliwości w jej działaniu.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes URE wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że w prowadzonej działalności powódka stosowała ceny i stawki opłat przez prawie 3 lata nie posiadając zatwierdzonej taryfy dla energii elektrycznej, co zostało stwierdzone bezsprzecznie. Według pozwanego takim działaniem naruszyła obowiązki wynikające z art. 47 Prawa energetycznego, ponieważ nie opracowała taryfy i nie przedłożyła jej do zatwierdzenia powołanemu do tego organowi do czego była zobowiązana z chwilą uzyskania koncesji. Pozwany wskazał też na inne obowiązki, które muszą być spełnione w związku z wprowadzeniem taryfy do stosowania.

Wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2006 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Okręgowy Konkurencji i Konsumentów w Warszawie oddalił odwołanie od decyzji Prezesa URE z dnia 15 listopada 2004 r. nr DTA-4511—7(7)2004/1493/AO.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności sprawy były bezsporne i z tych też przyczyn nie wymagały szczegółowych ustaleń; prowadząc działalność koncesjonowaną powódka miała pełną świadomość ciążących na niej z tego tytułu obowiązków. Przejmując bowiem majątek i koncesje wraz z przejętą kopalnią uzyskała nowe decyzje koncesyjne i ponosiła związane z tym opłaty. Zdaniem Sądu orzekającego, powódka miała także możliwości skalkulowania taryfy na podstawie kosztów utrzymania majątku elektroenergetycznego. Sąd Okręgowy wskazał nadto, iż skoro powódka zdecydowała się na występowanie z wnioskami o udzielenie nowych koncesji w związku z przejęciem sieci energetycznej, to należy przyjąć, że wiedziała jakie obowiązki musi spełnić, aby prowadzić swą działalność zgodnie z przepisami. Niespełnienie w tej sytuacji przez 3 lata obowiązku wynikającego z art. 47 ust. 1 Prawa energetycznego należy - w ocenie Sądu Okręgowego - uznać za świadome działanie powoda oparte na przeświadczeniu, że pozostanie niezauważone z uwagi na znikomy rozmiar. Sąd Okręgowy zwrócił nadto uwagę, iż powódka nawet nie próbowała uzyskać od Prezesa URE zwolnienia z obowiązku przedkładania taryf do

zatwierdzenia, co uchroniłoby ją przed negatywnymi skutkami prowadzenia działalności w sposób niezgodny z ustawą.

Z tych przyczyn w ocenie Sądu Okręgowego skoro działanie powoda stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 47 ust. 1 Prawa energetycznego, to wydana przez Prezesa URE decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej jest w pełni uzasadniona. Odnośnie wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego może ona sięgać nawet 15% przychodu przedsiębiorcy. Zatem - zdaniem Sądu Okręgowego- ustalenie kary pieniężnej na poziomie 1% przychodu nie jest zbyt wygórowane.

Wyrok z dnia 6 kwietnia 2006 r. zaskarżyła apelacją powódka, zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną jego wykładnię, a w szczególności przepisu art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego,
- sprzeczność istotnych w sprawie ustaleń mających wpływ na wynik sprawy z zebrany materiałem dowodowym.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uchylenie w całości i orzeczenie o uchyleniu kary pieniężnej nałożonej na powoda na podstawie decyzji z dnia 15 listopada 2004 r. oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna.

Jest poza sporem, że powódka prowadzi działalność gospodarczą w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu energią elektryczną na podstawie koncesji udzielonych jej 9 sierpnia 2001r.

W świetle przepisu art.47Prawa energetycznego powódka była zatem obowiązana ustalić taryfę dla energii elektrycznej i przedstawić ją do

zatwierdzenia przez Prezesa URE oraz stosować w obrocie ceny i opłaty ustalone we wskazanym trybie.

Postępowanie w sprawie zatwierdzenia pierwszej taryfy dla powodowej Spółki zostało wszczęte dopiero 28 października 2003r. na żądanie Prezesa URE.

Do dnia 23 lipca 2004r., tj do dnia, w którym powódka uzyskała zatwierdzoną przez Prezesa URE taryfę dla energii elektrycznej, powódka stosowała wobec swoich odbiorców ceny i stawki opłat bez posiadania zatwierdzonej taryfy dla energii elektrycznej, czyli z naruszeniem przepisu art.47 Prawa energetycznego.

Zaskarżona decyzja wymierzająca skarżącej Spółce karę pieniężną znajduje zatem uzasadnienie w treści przepisu art.56ust.1 pkt5 Prawa energetycznego. Stosownie bowiem do tego przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto stosuje ceny i taryfy, nie przestrzegając obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia, o którym mowa w art.47.

Skarżąca podnosi, że nie jest powołana do prowadzenia działalności gospodarczej nastawionej na osiągnięcie zysku oraz że przejęła sieć energetyczną istniejącą w likwidowanych kopalniach w ramach likwidacji tych kopalń i jest zobowiązana do jej utrzymania w taki sposób, aby majątek nie został narażony na straty, przy czym nie udało się jej przekazać sieci na rzecz wyspecjalizowanych przedsiębiorstw. Powyższe okoliczności nie uchylają przesłanek do wymierzenia powódce kary pieniężnej na podstawie przytoczonego przepisu, skoro bez względu na okoliczności przejęcia sieci oraz jej wykorzystywania ostatecznie to powodowa Spółka prowadzi koncesjonowaną działalność w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu energią elektryczną i jest obowiązana prowadzić tę działalność z zachowaniem obowiązujących przepisów. Podnoszone okoliczności przy tym nie pozostają w związku przyczynowym z uchybieniem powódki polegającym na zaniechaniu obowiązku ustalenia taryfy i jej przedstawienia do zatwierdzenia przez Prezesa

URE. W szczególności – wbrew stanowisku skarżącej – brak jest podstaw do przyjęcia, że wskazane okoliczności uniemożliwiły jej realizację obowiązku w zakresie ustalenia taryfy i jej przedstawienia do zatwierdzenia.

Wywody skarżącej, że opracowanie taryfy wymaga dokumentacji oraz informacji o kosztach utrzymania infrastruktury służącej do przesyłu energii elektrycznej nie uzasadniają same przez się uznania, że powódka nie ponosi winy w naruszeniu przepisu art. 47 Prawa energetycznego. Natomiast powódka nie przedłożyła żadnych dowodów na okoliczność, że faktycznie przez ponad dwa lata prowadziła z zachowaniem należytej staranności prace niezbędne dla opracowania taryfy i tak długotrwały proces opracowania tej taryfy był konsekwencją okoliczności nie objętych odpowiedzialnością Spółki.

Powodowa Spółka podnosi, że jej udział w rynku w zakresie obrotu, przesyłania i dystrybucji energii jest znikomy; że Spółka pobierała od odbiorców energii elektrycznej opłaty na podstawie cen i stawek opłat zawartych w taryfach sąsiednich spółek dystrybucyjnych oraz że powódka działa w oparciu o środki z dotacji celowej budżetu państwa. Jednakże te okoliczności również nie uzasadniają zwolnienia powódki od zapłaty kary pieniężnej, a mogą mieć wpływ na ustalenie wysokości tej kary. Zgodnie bowiem z przepisem art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. W stanie faktycznym danej sprawy należy podzielić stanowisko Prezesa URE oraz ocenę Sądu I instancji, że wymierzona powódce kara w wysokości 70.000zł stanowiącej w przybliżeniu 1% przychodu powódki wynikającego z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2003 roku została ustalona z uwzględnieniem wszystkich tych czynników o jakich mowa w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego. Stosownie do art. 56 ust. 3 wysokość kary pieniężnej nie może przekraczać 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku

podatkowym. Wymierzona zatem powódce kara stanowiąca tylko około 1% takiego przychodu jest ekwiwalentna do stopnia winy Spółki i uwzględnia małą szkodliwość społeczną czynu oraz sytuację finansową Spółki.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok oddalający odwołanie Spółki o decyzji wymierzającej karę pieniężną nie narusza przepisu art.56 ust.6 Prawa energetycznego.

Z tych względów apelacja powódki jako niezasadna podlega oddaleniu na podstawie art.385 k.p.c.

Na oryginał właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy